

Prædiken til 22. søndag efter Trinitatis

Matt. 18,1-14

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

På den tid kom disciplene hen til Jesus og spurgte: »Hvem er den største i Himmeriget?« Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem og sagde: »Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget; og den, der tager imod sådan et barn i mit navn, tager imod mig. Men den, der bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var bedre tjent med at få en møllesten hængt om halsen og blive sænket i havets dyb. Ve verden for det, der fører til fald. Vel må der komme fald, men ve det menneske, som bliver årsag til fald. Hvis din hånd eller fod bringer dig til fald, så hug den af og kast den fra dig; du er bedre tjent med at gå lemlæstet eller vanfør ind til livet end med begge hænder eller fødder i behold at kastes i den evige ild. Og hvis dit øje bringer dig til fald, så riv det ud og kast det fra dig; du er bedre tjent med at gå ind til livet med ét øje end med begge øjne i behold at kastes i Helvedes ild. Se til, at I ikke ringeagter en af disse små. For jeg siger jer: Deres engle i himlene ser altid min himmelske faders ansigt. For Menneskesønnen er kommet for at frelse det fortabte. Hvad mener I? Hvis en mand har hundrede får, og ét af dem farer vild, lader han så ikke de nioghalvfems blive i bjergene og går ud og leder efter det vildfarne? Og lykkes det ham at finde det, sandelig, jeg siger jer, han glæder sig mere over det end over de nioghalvfems, der ikke fór vild. Således er det jeres himmelske faders vilje, at ikke en eneste af disse små skal gå fortabt.«

Matthæusevangeliet 18,1-14

Hvad taler han om? Hvad er det, Jesus prøver at sige til os? Hvorfor kan han ikke bare tale som vi andre, så vi i det mindste kan forstå det? Hvorfor skal det hele være så dunkelt? Kan hans mærkelige ord ikke uddybes lidt? Så vi kan være med! Kan han ikke bruge nogle fornuftige argumenter? Så vi kan tænke med! Hvorfor virker det hele så opspændt og forvirret?

Det gør det, fordi Jesus ikke taler hverdagsprog. Jesus bruger overalt hverdagens ting og begivenheder og erfaringer, men han taler kun indirekte til vores praktiske forstand. Jesus taler altid til hjertet. Han taler troens hjertesprog. Taler om det usynlige.

Det gør han, fordi Gud er ånd, og fordi han altid taler til mennesket som en skabning med ånd, og fordi han altid taler om åndelige ting: om menneskets forhold til sig selv, til andre og til Gud. Men selvom ånden virker overalt, kan man ikke se den. Åndelige forhold er ikke som træer og fugle og sten – alt det, man bogstaveligt talt kan se med sit blotte øje. I åndens verden må der tales om alt i overført betydning. Vi har et indre ”øje”, som kan se alt det usynlige: Himmeriget med troen og håbet og kærligheden.

Når Jesus taler, så er hans sprog altid fyldt med billeder, fordi han taler om åndelige forhold. Når Jesus siger, at han er en vinstok og vi er grenene, så taler han ikke bogstaveligt, men i overført betydning. Når Jesus siger til kvinden ved brønden, at han kan give hende vand, så hun aldrig mere skal tørste, så mener han det ikke bogstaveligt som i eventyret, hvor der

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 734, 123. årgang
November 2022
ISSN 0901-2214

findes en krukke, som altid af sig selv er fyldt med vand. Nej, Jesus taler om åndens vand. Når Jesus siger til den rige mand, at det er lige så umuligt for en rig at komme i Himmeriget, som der er for en kamel at komme gennem et nåleøje, så viser han, hvordan billedsproget også er båret af en stor, kærlig humor.

Når Jesus taler, og det lyder dunkelt, så skal vi altså altid huske, at han taler i åndens overførte sprog. Men der er én ting til, vi skal huske: Når billederne bliver fjerne eller fremmede for os, kolde eller ligefrem kyniske, barske og måske brutale, ja, så skal vi også huske, at det er kærlighedens selv, der taler. Gud er kærlighed. Derfor er Guds tale altid en kærlig tale, og alt det, vi ikke kan forstå, skal vi alligevel gemme i vores hjerte i kærlighedens ånd. Når Gud taler til os, skal vi modtage ordene som i et kærestebrev. Vi mærker den kærlige mening – og vi forstår det hele gennem den! Også når vi ikke helt forstår hver enkelt del.

I dag har vi hørt Jesus tale. I Matthæus-evangeliet holder Jesus fem store taler. Vi har hørt den fjerde tale om det at være Jesu discipel, eller om det at være kristen. Vi har kun hørt halvdelen af denne tale – og alligevel er vi mæt af billeder. Vi hører, at det handler om Himmel eller Helvede. Vi forstår, at det gælder om at komme i Himlen og at det gælder om at undgå at komme i Helvede. Hvad betyder det? Billedsproget gør det ikke klart, hvad det er, disciplene skal gøre, ja, hvad det er, jeg skal gøre!

Det hele begynder med disciplenes underlige spørgsmål: Hvem er den største i Himmeriget? Mener de, hvem er størst: Gud Fader eller Guds søn? Næppe! Eller mener de, hvordan bliver vi selv den største i Himmeriget? Som om Himmeriget er en fortsat konkurrence, hvor det gælder om, at den, der har gjort flest gode gerninger på jorden, også kommer øverst på sejrsskamlen. Som om gode gerninger kan måles og vejes, så man kan møde op ved Himmerigets port med en lang liste i hånden og derefter blive anvist den øverste plads, hvis man har flest

krydser og flueben på sin liste. Det er denne, de voksne mænds konkurrerende, farisæiske fromhed, Jesus taler imod. Det er den tankegang, at fromhed er summen af ydre gerninger, hvor det gælder om at være størst og stærkest og hurtigst og selvfølgelig ældst.

Svarer Jesus på disciplenes spørgsmål? Nej, egentlig ikke. I hvert fald ikke som disciplene forventede det. Han svarer ved at kalde et lille barn ind midt blandt dem – og der står så barnet, mens Jesus taler. For overhovedet at komme ind i Himmeriget, skal I blive som børn, og først den, der således kan gøre sig selv til den mindste, ydmyge sig, kan blive den største i Himmeriget.

Jesus taler altså ikke bogstaveligt. Han siger ikke, at kun børn kommer ind i Himmeriget. Så skulle de små børn jo aflives, inden de blev for store, og de voksne disciple, som der tales til, kunne lige så godt pakke sammen. Nej, det tales i overført betydning, om åndelige forhold. Det gælder om at blive ligesom et barn. Hvordan som et barn? Ja, det gælder ikke om at blive barnlig eller barnagtigt, at synke bevidst ned i uvidenhed og naiv fantasi og barneleg. Når Jesus taler om at blive som et barn, så tænker han vel på modsætningen til de ældste, der i egen selvopfattelse gennem et lang liv har samlet fromme gerninger. Jøderne blev styret af et ældsteråd og det var samme råd, der fik Jesus aflivet.

For Jesus er barnet lige det modsatte af den fromme farisæer. Barnet er svagt og uden myndighed. Barnet står nederst i hierarkiet. Når den voksne discipel skal blive som et barn, betyder det, at han i kærlighedens tjeneste skal kunne give afkald på sig selv, fornægte sig selv i en højere sags tjeneste, ydmyge sig.

Vi skal blive som et barn, der har fuld og fast tillid til Jesus. Så er Himlens vores. Men hvis vi omvendt frariver en sådan discipel hans tro, og hvis vi undertrykker disse ”små”, ja, så kan vi lige så godt pakke sammen. Så har vi Jesus imod os.

Når Jesus taler om, at vi skal blive som et barn, så er det også det, han prædiker gennem hele sit evangelium. Han er jo Guds enbårne søn. Han taler overalt om sin himmelske far. På samme måde som også vi gennem dåben er blevet Guds børn. Det er også derfor, at Jesus ved vores dåb kalder de små børn til sig og velsigner dem!

Men når vi således er velsignet som Guds skrøbelige børn, så skal vi vide, at vi altid er elsket af Gud. At Gud ikke vil lade nogen af os gå tabt. Menneskesønnen er kommet for at frelse dem, der føler sig fortabte. Frelse os, når vi føler os fortabte. Frelse mig, når jeg føler mig fortabt. Amen.

Tonny Aagaard Olesen

tidligere præst i Tommerup-Broholm pastorat

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 733 Skyerne gråner, og løvet falder

Nr. 392 Himlene, Herre, fortælle din ære

Nr. 289 Nu bede vi den Helligånd

Nr. 492 Guds igenfødte, ny-levende sjæle

Nr. 696 Kærlighed er lysets kilde

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke, Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
– her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum

Vartov — Farvergade 27
1463 København K
vartov@vartov.dk